

שפתי כחו

ג שם בבריים ° ור הדית נשם תהריין קר תייג שלם יאתר העד דאיע רשלי נהגיד שקהל עליז שלל לגלות הדבר א ישיר לי אים נע"ד שאר שלל לגלות קרים: * תבריים שושר בי ילים עיה! ד הרשרים בשאר והרא"א כלל ף קר רים והמודדני בני שבושות העדום מחדיד:

באר הנולה

הנהות אמרי ברוך

בש"ך סעיף קפק ב" (ז הגד וכיב רב"ב כר נ"ב ישויין במלימ פרק רים מכ" מלוה ולוה דין ז' זכם" כים משותמו והשרים חום ישיר סימן מ"ה משותמו והשרים חום ישיר סימן מ"ה

יו בינים שיפה נו בננים נו

(ב) וחייב בדיני שמים. כתב מהרש"ל ביש"ש פרק הכונס סיי ו' ח"ל ונראה כל היכא דאמריען חייב בדיני שמים אי הפס מפקיען מיניה אפיף לפיף רש"יי שפירש בפי השוכר את (האומנין) [הפועלים] גבי חוסם פרה ודש בה שפטור בקים ליה בדרבה מיניה ואפ"ה חייב לנאת ידי שמים והיכא שתפס הניזק

לא מפקינן מיני מאחר שמחרב לצאח ידי שמים וכן פסק הא"ו מ"מ כה"ג לריע מפקינן מיניה בשלמה בקים ליה דחייב הוא רק דלא קטלינן בדרבה מנרי בתרי קטלא ועבדינן החומרא הלכך היכא דלא עבדינן החומרא כגון בשוגג או שלא בהתראה או בזמן הזה א"כ נוכל לומר שהקברת נותנת שתי תפק נה תפקינן מיניה דהם ס"ם חייב הום אבל היכא שגרמה במקין הוה וחין בו חיוב מן הדין אלא לנאת ידי שמים א"כ פשיטא דאי תפס מפקיטן מיניה (") [הג"ה וכ"כ ריב"ש סי של"ב וע' לקמן סי קפ"ב ס"ק א']

עכ"ל עוד כתב שם שאפי בדברים כלי כפייה אין לדוחקו ועיין שם [עיין ב"ח לפיל סר י"ב סעיף ד"ן: (ג) אבל לא יוכל החשביען. פר להשביען בב"ד בפני עלמן להקיקן שילמרו הרי אנו מקבלין עלינו באלה ובשבועה שאין אנו יודעין לו עדות או שילמרו אמן על השבועי שמטיל עליהן ונ"ל דה"ה חרם בכה"ג ג"כ אין לקבל עליהן בענין זה דשבועה וחרם ענין א' הוא ודוקא בב"ה יכול להכייל חרם או שבועה על הכלל דהיינו לומר כל מי מכם שיודע

חושן משפט כח הלכות ום. פרי אף אם אחר שכבשו עדותן חה כבר פרע. ב בשטר והן ידעו שהוא פרוע וכ"ש אם יודעים עדות מתחלה] וחחרים ומודים שידעו לו עדות שוב אינם נאמנים דמיון שהגיד שוב אינו מחר ומגיד וה"א

מבשו עדותן לחייב עלמן מדינה דגרמי לחבירו וכמ"ש לקמן יא ג ס פטור (ס (ס מדיני אדם (ב) ס א וחייב (ס ח בדיני ס"ם מ"ו באמרם כתב ובל שטר אמנה הוא כרי מן וחייבים לשלם להנתבע

נון שמים: הגה (ח) ועד אחד (א יעיד (ב) אלא כדכר ממון שמכיא אחד לידי שבועה (י) או כדבר איסור יו לאפרושי מאיסורא אבל אם כבר נעשה האיסור לא יעיד דאינו יב אלא כמוליא שם רע על חבירו (הגדות מיימוני פיה מהלכות ינס חייבים: יב. אלא לנו יפיר זכינו – טנט למונים שם דע על הפירו (הנחות מיימוני פיה מהולנות עדות) [יא] ואסור לאדם להעיד בדבר שאינו יודע יב אפ״פ שאמרו לו אדם שיודע בו שאינו משקר * ואפיי אמר לו בא ועמוד עם עד אחד שים לי יד ולא מעיד ועל סה אמרו טובי׳ הטא יג. אע"פ שא"ף אדם רק (ח) (ח) שיפחד בעל חובי ויסבור שיש לי שני עדים חודה לי לח ישמע י משקר. דמה שנאמר ידע ידיע׳ זו היינו דוק׳ שהודה לו בפניו בהודאה אתם עידי לכל מר

קמן סרי ל"ב ופ"ם: קש שפחד כו'. חם אסור משום מדבר שקר מרחק [גמי] דד זה ישווה עמו הנחבע שלח כדין שלח היה חייב לו ולח פ מ"ם הכ"י דשקר שמה הוא שיגרום שיוליאו ממון ע"כ עד כאן מיירי שאינו מבקש ממנו אלא שיעמוד כדי שיסבור דים ויודה לו וכשיראי זה שלא יודה לו יפרוש משם ולא הכ"ד המתון ע"פ עד מ': בוו. אבל לא יוכל להשביען. פי

ביאור הגר"א

הישבה בצרח לשים להייב שיברה ואי מסס מסקיט מינים. ש"ך נשט מהרש"ל: זו שיפחד. כגמי לסכו זה משום מדבר שקר מרסק ור"ל שמש בי" מחד זה ישוח ממני התפצע שלא היי שלא היי מחד לי. מחד"ב : מו להחדרים. כתב צי בשם הסבים או החרים על הכלל אינו ישול להחרים פתב אחרים על הכלל אינו ישול להחרים בתב אחרים על הפלל שינו ישול להחרים. כתב צי בשם לאחרים על החרים במין בצרד בפני עלתן להקיסן שיאמרו הכי אומנו מקבלין עלינו בשבועי כרי או שיאמרו אמן ונ"ל דה"ה חרים בכה"ג א"ל לקבל עליהן דשטעי וחרים ענון אחד כללה ובשבועי כרי או שיאמרו אמן ונ"ל דה"ה חרים בכה"ג א"ל לקבל עליהן דשטעי וחרים ענון אחד תשובה

בינוברים של פרק רכן מכל שריר בס הרברן של מסקה ששלה כמה שלו לו זמת אלל בכל לנאם יד כינו ונונסיים של פרק רכן מכל שריר בס הרברן של מסקה ששלה במה של היד משלה במין מרך היד מס ברוברים הרבים בינוברים במה בינוברים בינ

למשפט (ז) שיפחד. דסומל מהחמו פהד יססטר ממו שלה כדין (פחיד פקידו: (ס) "החתרים. ואם הסרים על הכלל איי להסרים פסט אחרת על הסרט (פיץ סקינ), ודוקא כשנתו יכא להסרים אמל הכדיד אין נחמון סרט רק מסמיל ימודים. אורם (שומים סקיקו: (ס) "החשביעון. לא מגעים שאיי להאקייקן שיקבלו עליסם פסס מחום השפועה, אלא אחילו העדים יטילון לוחר צפירום

מברא זו: 13 המשביעו. באורים (מקים) הקשה לדעה הרמב"ן (שנושה ליל פ"כ) דס"ר דבשבועות העדוז: א"ב שיעור אחד שבסל הם היל של שני און אליי. וממה עליו דהיר הוא ש"ס מפורם ובריק היל. למפרי לוקדה מהרי שמע לאו דביל פועל לשניהה ווי ייתר המסופת לילות מהרי לאו הילות מהרי לאות מהול לילות המהרי של מותרי בעודם לאותרי משופה במשבה לאום להול מתוך לאוך הרי קידיל צורס למתון להול יותר על הילות הילותרי בעד לאותרי משופה במשבה במשבה לאותרי לולות מחוץ לאון הדייען זייתו הילותרי לאותרי הוא הילותרי לאותרי הוא מיל לאותרי לאות

ם לד כמר כשיעל (ערב): [ה] וערא מפרי: (דימוס) וערא בר אבל כר. עים קיג ר ומפרי ה ממקריר לל יקום עיל כלים לין לי ללל כרי עיש: (ערב): (דימוס וערא בר מפרי כי שומפרי ה' ללל לדיני נכשות לדיני ממוטת מיין מיל לכל עון לקרנות מען ישל כל מעולם למרות מען מן באהוה להודיני הין הכאונה מיין מיל כרי (ערב): [ב] אלא. כיק שם: רדיקום אלא בדב לממון היל דלינו קם לצל קם כרי וכן כעלה מקועות למהר לדבר ממון שמכיל כרי רל דוקל ימולם מרחים בעדותו. שם: (ה) מדיתי. כתב הסמ"ע ואפילנו כ' עדים שכבטו מדומן ...
דינו כגון שתבעו התוכם נשטר והם ידעו שהוא פרוע ור"ש אם יודעים שחיית ונהל' והחרים ומדיים שידעו נו עדות דשוב אין מאמנון דכיין שהגד סר וה"א
אן מדיני דגרמי וכמט"ל סר כ"ט וק"ם מדין הסטומריים כמב דיני סוא אבל אמנה
אן מדיני דגרמי וכמט"ל סר כ"ט וק"ם המאומרי במב דיני סוא אבל אמנה באר יבין ע"ר וכתב הש"ך בשם (הרמצ"ם) (הרש"ל) דתפילו בדברים בלי בפייה שין לדוחקו

בתרה של החבר כל המל ממט ממום לו ממנות על דם רבן על החדע לו אם החדם בי החבר בי

ו מינ מדמוריים מיון שמיני יודב מס מי מדם. מנו מה שמפיד עד השמי יודב מקום: (מו מדי השמי יודב מקום: (מו מדי מיודב מקום: מיודב מיודב מיודב מקום: מיודב מ נתיכות המשפמ

משה"א

לשה"א" לא יגיד, דבירושלמי (שנושה פיד הילו) ממעט לה מרכתים הזהא עד את פיש. האף דבשבועות (ביל פיצ) אמרגן דעד מימה כיון דנאמן מדרבן חיים שאני התם דכל התיקון רבון כעין זאוריותא חיקון, משאיכ בהאמינו לקרוב אמר הדבה ביל בישה ביל בישה הושיל האם הדביא משהים. עשיך סיק ב' שהביא בשם הושיל השה דביב המעימים (מקיים) הקשה הא דביב בתומים (מקיים) הקשה הא במעות האודרו ניהליה ולא קיבלה האול תפיסה עיש (מס דים למיש וחיר דשבו דמהוייבים להחזיר וכר. היו מינה מדני הופסה עיש ביל אודי מינה מדני הופסה קשה נדי דביעות מיו מיא היו רמפסה עיש מיי הדמי דאם תפס אין הביד מדציאן מייו מיש אסור לו לתפוס, הזא הטעס מיר מייו איניש דיא לנשייה, וכין דברי אסורין על הוא החביעה אסור מייו אולים וציא לנשייה, וכין דברי אסורין עליה ארבעמה השאות האשם ר' מאיר אומר אם היות שבת הוצראו בפיו (נרי) דריים ליה בדרבה מיניה פטור מקרן והומש ופטור נמי מאשם כמבראר בפסורים כיים

חכמת

שוב. כתב הריצ"ש (מי אלינ דיה ומדון זה נים) דכל היכא דמחיב לאם ידי שמים ז מיניה והובא בשירי כנסם הגדולה. ומיין משוה למלך הלכום ריבים (פיד שמע בהא דאמרינן פרק הפועלים (ריש) דף צ"א (ביא) גדי מוקם פי פרה ודש שרה, ופריך והא אינו לוקה ומשלם כיי, רכא אמר אפנן אסרה מודה אפילי א ז"ל. אמנו ואסרה מורה אפולי גא מל אמן ויחן לה האינור מיל אינו או איל. שרה, ופריך והא אינו לוקה ומשלם כו', רבא אמר אמנן אסרה מורה אמילו איייל, אמנן (אסרה מורה) אפילו גם על אמו ומכן לה באפננה עלה אמנן אוייל, אמנן (אסרה מורה) אפילו גם על אמו ומכן לה באפננה עלה אמנן להמנ כדי, ואטייג דאי מבעה לקמן לדיעל הן ל יא אמני אל המו האלות עליה (אייל באפנה) אמנים לא ילא עד ששלם, דאי אל רמו משלותין עליה) כי יהיב היהלה דייהיג לה), וגבי חופס נות משלותין רמי עליה אלל שאין כו בב"ד לעוגשו אל דיע חובטו עד ששלה, אייל אי פשיק לא מפקינן מוייה. כך שמעתי בב דיעל לאם ידי שמים אי ספים לא מפקינן מוייה. אמגב מוהכשיל בב דיעל ונראה דכל היכל דחייב ללאם ידי שמים אי מפסן לא מפקינן מוייה. אמגב מו מחקינן מוייה. מכל מפקינן מוייה מכן מפקינן מוייה. ז וכר, מכל מקום כה"ג מפקיט מייה, גשלמל בקים ליה פפק מפקיט מייה קשלי וןשבדיטן החותרת, הלכך היכא דלא עבדיט הפומרא כגוו בשונו אי נוכל לוחר החותרת, הלכך היכא דלא עבדיט הפומרא כגוו בשונו אי